

College voor Toetsen en Examens

LATIJNSE TAAL EN CULTUUR VWO

Conceptsyllabus centraal examen 2018

Versie 1, februari 2016

Verantwoording:

© 2016 College voor Toetsen en Examens, Utrecht.

Alle rechten voorbehouden. Alles uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Deze syllabus is ontworpen door een commissie van het College voor Toetsen en Examens (CvTE). De basistekst is in hoofdzaak geschreven door medewerkers van de VCKT. Een eerder concept van de syllabus is ter inzage en advies toegezonden aan de vakinhoudelijke vereniging VCN, het Cito en de CvTE-vaststellingscommissie. Op grond van de ontvangen reacties en adviezen is de tekst die u hierbij aantreft, vastgesteld.

Inhoud

VOORWOORD	4
1. EXAMENSTOF VAN HET CENTRAAL EXAMEN	5
2. SPECIFICATIE EXAMENSTOF VAN HET CENTRAAL EXAMEN	6
A TEKSTEN	6
B CULTUURHISTORISCHE CONTEXT	7
C EINDTERMEN	13
3. HET CENTRAAL EXAMEN	14
3.1. ZITTINGEN CENTRAAL EXAMEN	14
3.2. HULPMIDDELEN	14
BIJLAGE 1. EXAMENPROGRAMMA LATIJNSE TAAL EN CULTUUR VWO	15
BIJLAGE 2. DE PLAATS VAN LATIJNSE TAAL EN CULTUUR EN GRIEKSE TAAL EN CULTUUR IN DE PROFIELEN	17
BIJLAGE 3. DE MINIMUMLIJST LATIJN	18

Voorwoord

De minister heeft de examenprogramma's op hoofdlijnen vastgesteld. In het examenprogramma zijn de exameneenheden aangewezen waarover het centraal examen (CE) zich uitstrekt: het CE-deel van het examenprogramma. Het examenprogramma geldt tot nader order.

Het College voor Toetsen en Examens (CvTE) geeft in een syllabus, die in beginsel jaarlijks verschijnt, een toelichting op het CE-deel van het examenprogramma. Behalve een beschrijving van de exameneisen voor een centraal examen kan een syllabus verdere informatie over het centraal examen bevatten, bijvoorbeeld over een of meer van de volgende onderwerpen: specificaties van examenstof, begrippenlijsten, bekend veronderstelde onderdelen van domeinen of exameneenheden die verplicht zijn op het schoolexamen, bekend veronderstelde voorkennis uit de onderbouw, bijzondere vormen van examinering (zoals computerexamens), voorbeeldopgaven, toelichting op de vraagstelling, toegestane hulpmiddelen.

Ten aanzien van de syllabus is nog het volgende op te merken. De functie ervan is een leraar in staat te stellen zich een goed beeld te vormen van wat in het centraal examen wel en niet gevraagd kan worden. Naar zijn aard is een syllabus dus niet een volledig gesloten en afgebakende beschrijving van alles wat op een examen zou kunnen voorkomen. Het is mogelijk, al zal dat maar in beperkte mate voorkomen, dat op een CE ook iets aan de orde komt dat niet met zo veel woorden in deze syllabus staat, maar dat naar het algemeen gevoelen in het verlengde daarvan ligt.

Een syllabus is zodoende een hulpmiddel voor degenen die anderen of zichzelf op een centraal examen voorbereiden. Een syllabus kan ook behulpzaam zijn voor de producenten van leermiddelen en voor nascholingsinstanties. De syllabus is niet van belang voor het schoolexamen. Daarvoor zijn door de SLO handreikingen geproduceerd die niet in deze uitgave zijn opgenomen.

Deze syllabus geldt voor het examenjaar 2018. Syllabi van eerdere jaren zijn niet meer geldig en kunnen van deze versie afwijken. Voor het examenjaar 2019 wordt een nieuwe syllabus vastgesteld. Het CvTE publiceert uitsluitend digitale versies van de syllabi. Dit gebeurt via Examenblad.nl (www.examenblad.nl), de officiële website voor de examens in het voortgezet onderwijs. In de syllabi 2018 zijn de wijzigingen ten opzichte van de vorige syllabus voor het examenjaar 2017 duidelijk zichtbaar. De veranderingen zijn geel gemarkeerd. Er zijn diverse vakken waarbij de syllabus 2018 geen inhoudelijke veranderingen heeft ondergaan.

Een syllabus kan zo nodig ook tussentijds worden aangepast, bijvoorbeeld als een in de syllabus beschreven situatie feitelijk veranderd is. De aan een centraal examen voorafgaande Septembermededeling is dan het moment waarop dergelijke veranderingen bekendgemaakt worden. Kijkt u voor alle zekerheid jaarlijks in september op Examenblad.nl.

Het CvTE stelt het aantal en de tijdsduur van de toetsen van het centraal examen vast en de wijze waarop het centraal examen wordt afgenomen. Deze vaststelling wordt gepubliceerd in het rooster voor de centrale examens en in de Septembermededeling.

Voor opmerkingen over syllabi houdt het CvTE zich steeds aanbevolen. U kunt die zenden aan info@hetcvte.nl of aan CvTE, Postbus 315, 3500 AH Utrecht.

De voorzitter van het College voor Toetsen en Examens,
Drs. P.J.J. Hendrikse

1. Examenstof van het centraal examen

Het centraal examen heeft betrekking op de domeinen A (subdomein 1: reflectie op klassieke teksten), B¹ (B.3) en C (C.5).

Het centraal examen heeft betrekking op authentieke en vertaalde teksten van een of meer auteurs, behorend tot eenzelfde genre.

Het College voor Toetsen en Examens maakt een specificatie bekend van het centraal examen.

De examenonderwerpen in de komende jaren zijn:

2018	2019	2020
Filosofie: Cicero en Seneca	Ovidius	Vergilius

¹ Voor zover dat mogelijk is, gelet op het karakter van het centraal examen.

2. Specificatie examenstof van het centraal examen

Kernauteurs: Cicero en Seneca
Genre : Filosofie

A Teksten

Tekstedities:	Cicero: <i>Tusculanae disputationes</i> , M. Pohlenz, Leipzig 1918 (Bibliotheca Teubneriana); <i>De officiis</i> , M. Winterbottom, Oxford 1994 (Oxford Classical Texts); <i>De republica</i> , J.G.F. Powell, J.A. North, Oxford 2001 (Oxford Classical Texts) Seneca: W.D. Reynolds, <i>L. Annaei Senecae Ad Lucilium epistulae morales</i> , Oxford 1965 (brieven); W.D. Reynolds, <i>L. Annaei Senecae dialogorum libri duodecim</i> , Oxford 1977 (dialogen) (Oxford Classical Texts)
Rode draad:	Gelukkig leven

1 Pensum

De met een asterisk (*) gemarkeerde passages worden in vertaling gelezen.

Cicero
Tusculanae disputationes
1.96-104
5.57-62

De officiis
3.58-60

De republica
6.13-20
*6.21-33

N.B. de hier aangegeven paragraafnummers zijn die van de OCT; in de vroegere edities worden deze passages aangeduid als 6.9-16 resp. 6.17-29

Seneca
Epistulae
28
60
*86, 1-7

De brevitae vitae
1
2.1-3
3.4-5

De tranquillitate animi
4.2-8
*5
*8

De vita beata
17-18
*20

2 Genre

■ Definitie en kenmerken van het genre

Het genre filosofie omvat het gedachtegoed van filosofen. In filosofisch proza worden onderwerpen behandeld op het gebied van de fysica, de metafysica, de logica, de kentheorie, de ethiek en de politieke filosofie. De teksten kunnen de vorm hebben van een verhandeling, een dialoog of een brief.

■ Ontstaan en ontwikkeling van het genre

De westerse filosofie is omstreeks 600 v. Chr. ontstaan in Griekenland. De eerste filosofische geschriften, waarvan sommige in dichtvorm waren gesteld, behandelden onderwerpen op het gebied van de natuurfilosofie. In de vijfde eeuw ging de ethiek een belangrijke plaats innemen. Socrates speelde hierin een overheersende rol. Proza werd de meest gangbare vorm. Naast Socrates (vijfde eeuw v. Chr.), die zelf niets heeft geschreven maar zijn ideeën uitsluitend mondeling kenbaar maakte, zijn Plato (vijfde-vierde eeuw v. Chr.) en Aristoteles (vierde eeuw v. Chr.) de belangrijkste filosofen. Plato schreef bijna al zijn werken in dialoogvorm. Van Plato's leerling Aristoteles is een groot aantal verhandelingen bewaard gebleven.

Vanaf omstreeks 300 v. Chr. verandert de oriëntatie van de filosofie. Filosofie wordt steeds meer levensfilosofie, een weg naar het geluk, met nadruk op praktisch nut. Deze levensfilosofie is ingebed in een omvattende theorie, waarin fysica en logica een belangrijke plaats innemen. De belangrijkste stromingen zijn de Stoa en het epicurisme. De school van Plato, de Academie, blijft voortbestaan. In de derde eeuw v. Chr. ontwikkelt de Academie zich in sceptische richting en neemt zij de positie in dat onomstotelijk vaststaande kennis onmogelijk is.

De Romeinen stonden aanvankelijk afwijzend tegenover de Griekse filosofie, met name tegenover het scepticisme. Toch kreeg de filosofie in de loop van de eerste eeuw v. Chr. geleidelijk vaste voet aan de grond in Rome. Vooral de leer van de Stoa, met zijn nadruk op *virtus* (deugd) en plichtsbetrachting sloot goed aan bij de heersende Romeinse moraal.

De belangrijkste Romeinse filosoof naast Cicero en Seneca, de twee kernauteurs van dit centraal examen, is Lucretius (94-55 v. Chr.). Deze schreef een omvangrijk dichtwerk over de filosofie van Epicurus, waarin hij de mens probeert te bevrijden van angst voor de goden en de dood. Deze drie Romeinse auteurs delen een missie: hun doel is de van oorsprong Griekse filosofie toegankelijk te maken voor een Romeins, Latijn lezend publiek en de morele en existentiële relevantie ervan aan te tonen.

3 Taal en stijl

De CvTE-minimumlijst (zie bijlage 3) vormt het uitgangspunt bij de op het centraal examen gestelde vragen en bij de annotatie van de ongeziene authentieke tekst.

B Cultuurhistorische context

1 De auteurs en hun werken

1.1 Cicero

1.1.1 Het leven van Cicero (106 - 43 v. Chr.)

Marcus Tullius Cicero is geboren in Arpinum, ten zuiden van Rome, waar zijn familie behoorde tot de ridderstand (*equites*). Cicero heeft een gedegen opleiding gekregen in de retorica, de filosofie en rechtsgeleerdheid, drie terreinen waarop hij later naam gemaakt heeft. Deze opleiding vond plaats in Rome en later in Griekenland.

In de politiek was Cicero een *homo novus*, dat wil zeggen dat hij er als eerste van zijn familie in slaagde door te dringen tot de hoogste ambten; dit werd door zijn tegenstanders steeds met minachting vermeld. De politieke carrière van Cicero verliep voorspoedig, met als hoogtepunt zijn consulaat in 63 v. Chr. Daarna kwam ook de nodige tegenstand, die ertoe leidde dat hij in 58 v. Chr. verbannen werd. In feite was de macht in Rome in de jaren vijftig in handen van het driemanschap Caesar, Pompeius en Crassus. Na zijn terugkeer in het jaar 57 v. Chr. heeft Cicero zich nog tot aan de moord op Caesar in 44 v. Chr. met de actuele politiek bemoeid, maar het lukte hem niet de hoofdrol die hij zichzelf daarbij had toegedacht ook werkelijk te spelen. In de strijd tussen Pompeius en Caesar,

die openlijk losbrandde in het jaar 52 v. Chr., koos hij uiteindelijk de kant van de eerste, omdat hij meende dat de republikeinse zaak en het voortbestaan van de overheersende positie van de senaat het meest gebaat waren bij een overwinning van Pompeius. Toen Pompeius in 48 v. Chr. verslagen en vermoord was, duurde het enige tijd voordat Caesar zich met Cicero verzoende.

Na de moord op Caesar trad hij tijdelijk op als adviseur van de jeugdige Octavianus (adoptiefzoon van Caesar) en ging hij fel tekeer tegen Marcus Antonius. Octavianus en Marcus Antonius sloten echter een pact, waarbij Octavianus Cicero prijsgaf aan de wraak van Marcus Antonius. Bij een vluchtpoging werd Cicero op 7 december 43 v. Chr. door Antonius' soldaten gedood.

1.1.2 De werken van Cicero

Cicero's werken zijn in vier groepen te verdelen.

- Cicero wordt algemeen beschouwd als de grootste redenaar die Rome ooit gekend heeft. Een groot aantal van zijn redevoeringen is bewaard gebleven.
- Cicero is ook een van de belangrijkste Romeinse auteurs over de theorie van de welsprekendheid.
- Gedurende de periodes dat hij gedwongen politiek inactief was, wijdde Cicero zich aan het schrijven van filosofische werken.
- Ten slotte zijn er enkele omvangrijke verzamelingen brieven van Cicero bewaard gebleven. Deze brieven bieden een uniek en veelzijdig beeld van het persoonlijk leven van een van de beroemdste Romeinen uit de geschiedenis.

Cicero beschouwde zichzelf in de eerste plaats als politicus. Hij schreef de meeste van zijn filosofische werken in perioden waarin hij politiek buitenspel stond, in het bijzonder in de jaren 45-44 v. Chr., tijdens Caesars alleenheerschappij. Cicero had niet de pretentie een originele bijdrage aan de filosofie te leveren. Het was zijn bedoeling de Romeinse lezer kennis te laten maken met de Griekse filosofie, waarbij vooral de filosofie van Plato, de Stoa en Epicurus aan bod komen. Een van zijn vroegste filosofische werken gaat over politiek en samenleving; de titel ervan, *De republica* (*Over de staat*), verwijst naar het gelijknamige werk van Plato, voor wie Cicero grote bewondering had. In *De officiis* (*Over de plichten*) behandelt Cicero de vraag wat belangrijker is: het *honestum* (*het moreel eervolle*) of het *utile* (*het nuttige*); hij concludeert dat er alleen in schijn een tegenstelling tussen deze begrippen bestaat en dat ze in werkelijkheid samenvallen. In *Tusculanae disputationes* (*Gesprekken in Tusculum*) betoogt Cicero dat de deugd voldoende is om gelukkig te zijn; pijn, verdriet en dood zijn niet in staat de gemoedsrust van de volmaakte deugdzame mens te verstoren. Verder geeft hij adviezen voor het beteugelen van emoties en hartstochten.

Van Plato nam Cicero de dialoogvorm over als medium voor filosofische geschriften; maar terwijl in Plato's dialogen vraag en antwoord elkaar doorgaans in hoog tempo afwisselen, laat Cicero de gesprekspartners van zijn dialogen lange betogen houden.

1.2 Seneca

1.2.1 Het leven van Seneca (4 v. Chr. - 65 na Chr.)

Lucius Annaeus Seneca is in Cordoba in Zuid-Spanje geboren. Hij kwam uit een intellectuele familie. Zijn vader was retor. Zijn moeder was een ontwikkelde vrouw met belangstelling voor filosofie. Seneca verhuisde als kind naar Rome, waar hij een grondige en veelzijdige opleiding kreeg. Onder leiding van zijn vader en andere leermeesters in de retorica ontwikkelde hij zich tot een briljant stilist. Zijn voorkeur ging echter uit naar de filosofie, vooral naar de Stoa. Seneca begon zijn politieke carrière onder keizer Tiberius. Onder keizer Caligula werd hij rijk en beroemd als advocaat en publicist. Aan het hof van keizer Claudius was Seneca een graag geziene figuur en had hij goede contacten met Julia Livilla en Agrippina, de dochters van Germanicus. Hierdoor raakte hij betrokken bij de machtsstrijd binnen de keizerlijke familie tussen keizerin Messalina en Agrippina. Hij werd beschuldigd van overspel met Julia Livilla en verbannen naar Corsica. Na de dood van Messalina werd hij op voorspraak van Agrippina uit ballingschap teruggeroepen en kreeg hij een eervolle aanstelling als mentor van Agrippina's zoon Nero.

Die functie behield hij toen Nero in 54 na Chr. keizer was geworden. Met Burrus trad hij op als mentor van de jonge keizer en was zodoende een van de machtigste mensen aan het hof. In deze jaren werd hij door de keizer vorstelijk beloond. Omdat Seneca in zijn filosofische geschriften soberheid en eenvoud predikte, maakte dit hem kwetsbaar voor de kritiek van vijanden die hem beschuldigden van hypocrisie en zelfverrijking. In de strijd om de macht tussen Nero en Agrippina steunde hij de keizer, ook nadat deze zijn stiefbroer Britannicus had vergiftigd. Seneca is er niet in geslaagd te voorkomen dat Nero ook zijn moeder liet vermoorden. De invloed van Seneca en Burrus nam na deze

gebeurtenissen snel af. Na de dood van Burrus in 62 na Chr. wijdde Seneca zich geheel aan zijn literaire en filosofische werk, tot hij in 65 na Chr. werd beschuldigd van medeplichtigheid aan de samenzwering van Piso en bevel kreeg een eind te maken aan zijn leven.

1.2.2 De werken van Seneca

Van Seneca bezitten we een aantal filosofische traktaten van ethische inhoud. In *De brevitae vitae* (*Over de korte duur van het leven*) betoogt hij dat een mensenleven helemaal niet te kort duurt als je je tijd maar verstandig gebruikt; veel mensen verspillen hun tijd echter aan onbelangrijke zaken. In *De tranquillitate animae* (*Over de rust van de ziel*) geeft hij advies aan zijn vriend Serenus, die gebukt gaat onder geestelijke onrust en lusteloosheid. In *De vita beata* zet hij uiteen dat de enige weg tot volmaakt geluk gelegen is in de rationele bestudering en toepassing van de deugd (dat wil zeggen de morele voortreffelijkheid), die samenvalt met het "leven in overeenstemming met de natuur". Seneca dankt zijn roem als filosoof bovenal aan de *Epistulae morales* (*Brieven met ethische inhoud*). Deze brieven, gericht aan zijn jongere vriend Lucilius (maar bewust bedoeld voor publicatie voor een groot publiek), begeleiden de lezer in zijn ontwikkeling tot stoïsch filosoof. Seneca richt zich heel direct tot Lucilius en houdt zijn lezer bij de les door geregeld vragen te stellen en te reageren op denkbeeldige tegenwerpingen. De aandacht wordt voortdurend geprikkeld door paradoxen en *sententiae*, vlijmscherp en verrassend geformuleerde uitspraken van algemene strekking. De brieven gaan vaak uit van alledaagse gebeurtenissen, die aanleiding geven tot beschouwingen over de manier waarop een mens moet leven om de volkomen gemoedsrust te bereiken die kenmerkend is voor de wijze. Juist deze verankering in het praktische leven en de levendige toon waarin ze zijn geschreven maken deze brieven tot een ideale inleiding in de filosofie.

2 De historische context

■ Historische realiteit en politieke situatie: het einde van de republiek en het keizerschap

De eerste eeuw v. Chr. is de eeuw van de grote burgeroorlogen. Het Romeinse rijk was rond 100 v. Chr. zo groot geworden dat het oude republikeinse systeem niet langer voldeed om dit rijk adequaat te besturen. In de jaren 80 v. Chr. was er een eerste burgeroorlog tussen de aanhangers van de vooraanstaande politiek-militaire leiders Marius en Sulla. Na Marius' dood in 86 v. Chr. zetten zijn aanhangers de strijd voort. Sulla versloeg Marius' aanhangers in 82 v. Chr. Rond 50 v. Chr. woedde er een verbitterde machtsstrijd tussen Pompeius en Caesar, die door de laatste gewonnen werd. Cicero had de kant van Pompeius gekozen; na diens dood in 48 v. Chr. verzoende Cicero zich met Caesar. In 44 v. Chr. werd Caesar vermoord door samenzweerders onder leiding van Brutus. Cicero keerde zich hierna tegen Caesars medestander Marcus Antonius en werd in 43 v. Chr. door diens soldaten gedood. Caesars adoptiefzoon Octavianus versloeg samen met Marcus Antonius de samenzweerders, maar daarna werden ze elkaars tegenstanders. Dit leidde tot een derde burgeroorlog die werd beslist in de slag bij Actium in 31 v. Chr., waar Octavianus zijn tegenstander Marcus Antonius versloeg. Deze gebeurtenis wordt vaak beschouwd als het begin van de keizertijd. Octavianus krijgt kort daarna de titel Augustus; hij en zijn opvolgers behoren tot het Julisch-Claudische huis.

Het keizerschap heeft zich in Rome geleidelijk ontwikkeld. Keizer Augustus ontleende zijn positie in eerste instantie aan zijn macht over het leger. In de loop van zijn lange regering kreeg hij de feitelijke macht over de binnenlandse en buitenlandse politiek stevig in handen. De senaat bleef voortbestaan. De aristocratische families, die daarin vaak al generaties vertegenwoordigd waren geweest, zagen met lede ogen aan hoe hun invloed kleiner werd, al vervulden senatoren nog steeds hoge en verantwoordelijke functies in leger en bestuur.

Tijdens de regering van keizer Claudius (41-54 na Chr.) ontstond rivaliteit tussen Britannicus, de zoon van Claudius en Messalina, en de enkele jaren oudere Nero, de zoon van Agrippina, Claudius' tweede echtgenote. Toen Claudius in 54 na Chr. overleed, vermoedelijk vergiftigd door Agrippina, werd hij opgevolgd door Nero, die toen zestien jaar oud was. Toen Britannicus een serieuze bedreiging voor Nero ging vormen, liet deze zijn stiefbroer vergiften. Enkele jaren later liet hij ook zijn eigen moeder doden. In zijn laatste jaren als keizer verspeelde Nero al het krediet dat hij in zijn beginperiode verkregen had. Toen in 64 na Chr. een groot deel van Rome afbrandde, werd Nero daarvoor verantwoordelijk gehouden. De ontevredenheid over zijn bewind leidde in het jaar 65 na Chr. tot een complot om Nero te doden en te laten opvolgen door Piso. Deze samenzwering wist Nero nog te onderdrukken. Een van de talrijke slachtoffers was Seneca, die ervan beschuldigd werd betrokken te

zijn bij het complot en het bevel kreeg zelfmoord te plegen. Kort daarna kwam het tot opstanden onder de legers in Gallië en Spanje. Toen Nero inzag dat zijn positie onhoudbaar was geworden, pleegde hij in 68 na Chr. zelfmoord.

■ Intellectueel en religieus klimaat

Filosofie

In de tijd van Cicero en Seneca waren drie filosofische scholen prominent: de Stoa, het epicurisme en de Academie.

Cicero voelt zich het meest aangetrokken tot de sceptische Academie, waarin het vellen van een definitief oordeel wordt vermeden. Niettemin vindt Cicero het acceptabel ideeën van andere scholen over te nemen op voorwaarde dat deze ideeën niet worden aangezien voor definitieve waarheden. Zo verkiest hij de stoïsche opvattingen over de emoties en over God.

Ook al is Seneca overtuigd stoïcijner, hij schroomt niet inzichten van anderen, onder wie Epicurus, te gebruiken als hem dat zo uitkomt. In sommige brieven is hij meer bezig zijn Romeinse lezers tot de filosofie in het algemeen te bekeren dan tot zijn eigen school, de Stoa.

De Stoa

De stoïsche school heeft haar naam te danken aan de *Stoa Poikilè*, een zuilengang in Athene, waar zij omstreeks 300 v. Chr. door de filosoof Zeno werd gesticht. De Stoa streeft ernaar de mens gelukkig te maken. Dit doel heeft ook het epicurisme, maar in de manier waarop beide scholen proberen dit doel te bereiken, zijn zij in veel opzichten elkaars tegenpolen.

De goddelijke Ratio bestuurt alles

Volgens de Stoa is alles stoffelijk. Het heelal is doordrongen van een goddelijke kracht, voorgesteld als een vurige adem die alles doordringt en volgens een rationeel plan bestuurt (*pantheïsme*: God is overal aanwezig). Vanwege dit rationele karakter gaven de stoïcijners aan deze macht, behalve de naam *Deus* (God), ook namen als *Ratio* of *Logos* (Rede), *Providentia* (Voorzienigheid) en *Fatum* (Lot, goddelijke wil). De goddelijke *Ratio* doordringt alles, zowel de levende als de niet-levende materie. De menselijke geest kan gezien worden als een vonk van het goddelijke.

Secundum naturam vivere

De grondgedachte van de stoïsche ethiek is dat de mens in overeenstemming moet leven met deze rationeel geordende natuur (*secundum naturam vivere*). Wie daarin slaagt, zal alles wat hem overkomt als door de *Ratio* bepaald en dus als onvermijdelijk en goed aanvaarden. Zo iemand is *sapiens* (wijs) en daarmee volmaakt gelukkig. De stoïcijners begrepen dat dit een zeer hoog gegrepen, bijna onbereikbaar ideaal was. Wie naar dit doel streeft, maar het nog niet bereikt heeft, is *proficiens* (iemand die vorderingen maakt).

Virtus

De *sapientia* (wijsheid, inzicht) wordt beschouwd als het *summum bonum* (het hoogste en enige goed) en als de ware *virtus* (deugd). Het tegengestelde, het gebrek aan *sapientia*, is het enige slechte (*malum*). Alle andere dingen, zoals rijkdom, gezondheid, vrienden en familie behoren tot de *indifferentia*, de dingen die er in moreel opzicht niet toe doen: in moreel opzicht zijn ze goed noch slecht. Wel kan men binnen de *indifferentia* onderscheid maken tussen dingen waarvoor men wel zou kiezen (zoals gezondheid) en dingen waarvoor men niet zou kiezen (zoals ziekte), maar voor het bereiken van geluk zijn ze uiteindelijk irrelevant. Wie dit beseft, kan alles wat hem overkomt in volkomen gemoedsrust aanvaarden. Daarmee is hij vrij van negatieve emoties als verdriet, afgunst en medelijden, maar ook van positieve emoties als blijdschap om uiterlijke dingen; hij verkeert in een toestand van *apatheia* (het vrij zijn van emoties).

Afhankelijk van de omstandigheden kan de *virtus* zich op verschillende manieren manifesteren: bijvoorbeeld als *fortitudo* (dapperheid), *temperantia* (zelfbeheersing) of *pietas* (verantwoordelijkheidsbesef ten opzichte van familie, goden en vaderland).

De Stoa is van mening dat de wijze in de wereld een taak te vervullen heeft; ook dit is een uitvloeisel van het *secundum naturam vivere*. Met name dit besef van verantwoordelijkheid voor de gemeenschap en de nadruk op de *virtus* als doel van menselijk handelen sluiten goed aan bij de Romeinse mentaliteit, die gericht was op volledige inzet ten dienste van het algemeen belang. De

Stoa is dan ook in Rome eeuwenlang de overheersende filosofische richting geweest.

Het epicurisme

Het epicurisme is genoemd naar de Griekse filosoof Epicurus. Omstreeks 300 v. Chr. vestigde deze in zijn huis met tuin in Athene een filosofische school, die ook wel de Tuin van Epicurus genoemd wordt.

Ataraxia

Het doel van Epicurus is de mens de weg te wijzen naar een gelukkig leven. Geluk is volgens hem een toestand van *ataraxia* (onverstoorbare tevredenheid), waarin pijn, verdriet, angst en andere onlustgevoelens afwezig zijn. In tegenstelling tot de Stoa propageert het epicurisme een leven van afzijdigheid van de politiek. Het is het beste om te leven in een rustige omgeving van gelijkgestemde vrienden, met bescheiden behoeften, zich verre te houden van de politiek en niet ten prooi te vallen aan emoties.

Angst voor de dood is ongegrond

Veel mensen echter worden gekweld door angst voor de goden en de dood. Het is de taak van de filosofie, vindt Epicurus, de mens van deze angsten te bevrijden. In verband hiermee kiest hij voor een volkomen materialistisch wereldbeeld, in grote lijnen ontleend aan de Griekse filosoof Democritus (ca. 400 v. Chr.). Volgens dit wereldbeeld bestaat het heelal uitsluitend uit lege ruimte en atomen. Deze atomen zijn deeltjes die zelf per definitie ondeelbaar en onzichtbaar zijn, en met andere atomen verbindingen aangaan tot stoffen en objecten die we wel kunnen waarnemen. Ook de menselijke ziel is opgebouwd uit atomen. Bij de dood vallen deze uiteen, waarmee de ziel ophoudt te bestaan. Elk geloof in een voortbestaan na de dood en straffen of loutering in het hiernamaals is dus ongegrond.

Ook de goden hoeft men niet te vrezen

Het bestaan van goden wordt door Epicurus niet ontkend. Tot het wezen van de goden behoort echter dat zij in volmaakte gelukzaligheid en gemoedsrust leven. Dit houdt in dat ze zich op geen enkele manier met de wereld en de mensen bemoeien. Er is dus geen reden tot vrees voor goddelijk ingrijpen. In plaats van de goden heerst slechts *fortuna* (het toeval). De mens is echter wel degelijk in staat invloed uit te oefenen op de gebeurtenissen. Ook kan de mens zich tegen de slagen van het lot wapenen door gemoedsrust te ontwikkelen.

De Academie

De Academie is gesticht door Plato (427-347 v. Chr.) in Athene. In navolging van zijn leermeester Socrates leert Plato dat de mens alleen volmaakt gelukkig kan worden door de volmaakte deugd in praktijk te brengen. Theoretische bestudering van de objectieve deugd en praktische beoefening van deze deugd zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden. Deze gedachten hebben een grote invloed uitgeoefend op de Stoa.

In de derde eeuw v. Chr. gaf Arcesilaus, hoofd van de Academie, als eerste een sceptische uitleg van Plato's leer. In tegenstelling tot de stoïci en de epicureeërs ontkennen de Sceptici dat het mogelijk is 100% zekere kennis te verwerven. Het hoogst bereikbare is het *probabile* (aannemelijke) of *verisimile* (waarschijnlijke). Daarom getuigt het van wijsheid geen definitief oordeel uit te spreken maar zijn oordeel op te schorten.

Religie

Het leven van de Romeinen was doortrokken van religie. Maar er zullen stellig verschillen hebben bestaan tussen de 'gewone' Romeinen en de (kleine) intellectuele bovenlaag, waarin velen zich aangetrokken voelden tot diverse filosofische richtingen, zonder overigens de traditionele godsdienst zonder meer te verwerpen. Bovendien bestond er een nauwe band tussen religie en staat. Niet voor niets deed Augustus er alles aan om de godsdienst na het verval van de burgeroorlogen een sterke nieuwe impuls te geven.

3 Receptie

Van de drie hierboven besproken filosofische stromingen heeft de Stoa verreweg de grootste invloed gehad. In de eerste eeuwen van onze jaartelling voelden christenen zich al aangesproken door de gedachte dat de mens zich geheel aan de wil van God moet overgeven en zich moet schikken in het lot dat God hem geeft. Ook de gedachte dat de mens zelf verantwoordelijk is voor zijn eigen geluk en ongeluk en volledige vrijheid en autonomie kan verwerven, heeft velen aangesproken. Naast Seneca

hebben twee Griekse stoïsche filosofen een groot lezerspubliek gevonden. Epictetus (ca. 50 – ca. 130 na Chr.) heeft zelf niets geschreven, maar zijn leerling Arrianus heeft een aantal van zijn colleges genoteerd. In het *Encheiridion (Handboekje)* geeft Arrianus een beknopt overzicht van Epictetus' filosofie, gericht op de praktijk van het dagelijks leven. De Romeinse keizer Marcus Aurelius (120-180 na Chr.) heeft in het Grieks een dagboek geschreven met de titel *Ta es heauton (Tot zichzelf)* waarin stoïsche opvattingen een grote rol spelen.

Bij wijze van voorbeeld worden hier enkele personen genoemd die diepgaand beïnvloed zijn door de Stoa.

- Etty Hillesum (1914-1943) is zoals talloze andere Joden in het concentratiekamp Auschwitz om het leven gekomen. Het dagboek dat ze in de jaren 1941-1943 bijhield, is in 1981 gepubliceerd onder de titel *Het verstoorde leven*. Hierin verwoordt ze een aantal begrippen die uiteindelijk op de Stoa zijn terug te voeren.
- De Amerikaanse psycholoog Albert Ellis (1913-2007) liet zich bij het ontwikkelen van zijn nog steeds veelvuldig toegepaste *Rational Emotive Behavior Therapy* inspireren door een aforisme van Epictetus: "Mensen worden niet in verwarring gebracht door de gebeurtenissen, maar door hun opvattingen over de gebeurtenissen."
- De Amerikaanse gevechtspiloot James Stockdale (1923-2005) heeft van 1965-1973 als krijgsgevangene in Noord-Vietnamese gevangenissen doorgebracht. In *Courage under Fire. Testing Epictetus's Doctrines in a Laboratory of Human Behavior* beschrijft hij hoe hij zich geestelijk staande wist te houden dankzij de stoïsche filosofie, in het bijzonder die van Epictetus.
- De Franse filosoof Michel Foucault (1926-1984) maakt intensief gebruik van Seneca's gedachtegoed voor zijn "filosofie als levenskunst".

C Eindtermen

NB Voor de toetsing van de eindtermen (zie bijlage 1) worden de CvTE-minimumlijst (zie bijlage 3) en deze syllabus als uitgangspunt genomen.

3. Het centraal examen

3.1. Zittingen centraal examen

Raadpleeg hiervoor het Examenblad, www.examenblad.nl

3.2. Hulpmiddelen

Raadpleeg hiervoor het Examenblad, www.examenblad.nl

Bijlage 1. Examenprogramma Latijnse taal en cultuur vwo

Latijnse taal en cultuur (LTC)

Het eindexamen

Het eindexamen bestaat uit het centraal examen en het schoolexamen.

Het examenprogramma bestaat uit de volgende domeinen:

Domein A Reflectie op klassieke teksten (subdomein 1) en antieke cultuur (subdomein 2)

Domein B Reflectie op relaties tussen de antieke cultuur en de latere Europese cultuur

Domein C Zelfstandige oordeelsvorming

Domein D Oriëntatie op studie en beroep

Domein E Informatievaardigheden

Het centraal examen

Het centraal examen heeft betrekking op de domeinen A (subdomein 1: reflectie op klassieke teksten), B² (B.3) en C (C.5)

Het centraal examen heeft betrekking op authentieke en vertaalde teksten van een of meer auteurs, behorend tot eenzelfde genre.

Het CvE stelt het aantal en de tijdsduur van de zittingen van het centraal examen vast.

Het CvE maakt een specificatie bekend van de examenstof van het centraal examen.

Het schoolexamen

Het schoolexamen heeft betrekking op:

- de domeinen A, B, C, D en E. Deze domeinen komen aan de orde aan de hand van een selectie van tenminste 30 pagina's (Oxford Classical Text) Latijnse teksten. Deze selectie bevat teksten van tenminste twee genres uit de Latijnse literatuur (zodanig dat samen met de auteur van het centraal examen proza én poëzie aan bod komen).

Deze bevat geen teksten van de auteur(s) die voor het centraal examen zijn vastgesteld, tenzij deze teksten behoren tot een ander genre en thema.

Daarnaast komen deze domeinen aan de orde aan de hand van:

- een selectie van tenminste 45 pagina's klassieke, vertaalde teksten;
- indien het bevoegd gezag daarvoor kiest: toetsing van het vertalen van één of meer ongeziene passages;
- indien het bevoegd gezag daarvoor kiest: toetsing van de (creatieve) verwerking van een of meer cultuurdomeinen;
- indien het bevoegd gezag daarvoor kiest: stof van het centraal examen naast de hierboven vermelde stof voor het schoolexamen;
- indien het bevoegd gezag daarvoor kiest: andere vakonderdelen, die eventueel per kandidaat kunnen verschillen.

Het bevoegd gezag kiest tenminste drie van de volgende cultuurdomeinen waarop de eindtermen betrekking hebben: verhalengoed, drama, beeldende kunst, architectuur, filosofie.

Het bevoegd gezag kan, naast bovengenoemde domeinen, ook eigen cultuurdomeinen toevoegen.

Domein A: Reflectie op klassieke teksten en antieke cultuur

subdomein 1: Reflectie op klassieke teksten

1 De kandidaat kan zijn begrip van Latijnse en klassieke, vertaalde teksten demonstreren door:

- een ongeziene passage te vertalen;
- een passage te analyseren en interpreteren vanuit taalkundig, letterkundig en/of cultuurhistorisch perspectief;
- een passage vanuit taalkundig, letterkundig en cultuurhistorisch perspectief te vergelijken met andere cultuuruitingen uit de oudheid of latere perioden.

² Voor zover dat mogelijk is, gelet op het karakter van het centraal examen

subdomein 2: *(alleen van toepassing op het schoolexamen)* Reflectie op antieke cultuur

2 De kandidaat kan:

- *antieke cultuuruitingen van verschillende cultuurdomeinen plaatsen in hun historische en culturele context en met elkaar in verband brengen;*
- *antieke cultuuruitingen onderzoeken en zijn bevindingen formuleren.*

Domein B: Reflectie op relaties tussen de antieke cultuur en de latere Europese cultuur

3 De kandidaat kan door de bestudering van de Latijnse en klassieke, vertaalde teksten tegen de achtergrond van de antieke cultuur:

- *onderwerpen actualiseren die voortvloeien uit een confrontatie tussen deze teksten en eigentijdse ontwikkelingen;*
- *de eigentijdse cultuur plaatsen in het perspectief van de klassieke traditie waarin Europa staat.*

4 *(Alleen van toepassing op het schoolexamen):*

De kandidaat kan:

- *voorbeelden uit de receptiegeschiedenis herkennen, deze plaatsen in de context van de betreffende periode in de Europese cultuur en de van toepassing zijnde werkingsmechanismen noemen;*
- *cultuuruitingen uit de latere Europese cultuur vergelijken met antieke cultuuruitingen.*

Domein C: Zelfstandige oordeelsvorming

5 De kandidaat kan een beargumenteerde reactie formuleren op de inhoud van voorgelegde teksten en andere cultuuruitingen (uit de Oudheid en latere tijden).

6 *(Alleen van toepassing op het schoolexamen)*

De kandidaat kan cultuuruitingen uit de latere Europese cultuur vergelijken met antieke cultuuruitingen en daarover een beargumenteerd oordeel geven.

Domein D: Oriëntatie op studie en beroep

Domein E: Informatievaardigheden

7 De kandidaat kan:

- *doelgericht informatie en bronnenmateriaal zoeken, beoordelen, selecteren en verwerken, o.a. met behulp van het woordenboek;*
- *(verworven) informatie verwerken en daaruit beredeneerde conclusies trekken;*
- *gebruik maken van verschillende ICT-toepassingen bij LTC;*
- *adequaat schriftelijk, mondeling en digitaal in het publieke domein communiceren over onderwerpen uit het desbetreffende vakgebied;*
- *bij het verwerven van vakkennis en vakvaardigheden reflecteren op eigen belangstelling, motivatie en leerproces.*

Bijlage 2. De plaats van Latijnse taal en cultuur en Griekse taal en cultuur in de profielen

Latijnse taal en cultuur en Griekse taal en cultuur

Latijnse taal en cultuur of Griekse taal en cultuur, ter keuze van de leerling, maken deel uit van het gemeenschappelijk deel van elk profiel in het gymnasium.

Latijnse taal en cultuur of Griekse taal en cultuur kunnen als profielkeuzevak in het profiel cultuur en maatschappij op het atheneum worden gekozen, indien het bevoegd gezag ervoor kiest deze vakken aan te bieden.

Latijnse taal en cultuur of Griekse taal en cultuur kunnen op het atheneum als keuze examenvak worden gekozen, indien het bevoegd gezag ervoor kiest deze vakken aan te bieden.

Bijlage 3. De minimumlijst Latijn

NB De minimumlijst Latijn is aangepast en geldt met ingang van 2015.

De minimumlijst Latijn bestaat uit drie delen: I vormleer, II syntaxis en III stilistische, narratologische en argumentatieve middelen. Deel I en II bevatten een opsomming van de taalkundige verschijnselen die kandidaten moeten kennen en die niet geannoteerd worden bij de vertaalopgave bij het Centraal examen. Deel III bevat een overzicht van literaire termen die door het CvTE bekend worden verondersteld.

De minimumlijst Latijn hanteert de terminologie die ook bij het Centraal Examen gehanteerd wordt. Er is zo veel mogelijk gekozen voor een Nederlandse terminologie. In een aantal gevallen heeft het CvTE de voorkeur gegeven aan het gebruik van een technische term, zoals *indicativus* en *nominativus*. Soms is er om praktische redenen voor gekozen twee termen naast elkaar te hanteren (bijvoorbeeld lijdend voorwerp / object); dit is aangegeven door middel van een schuine streep.

Sommige onregelmatige vormen in deze lijst zijn met meer of minder moeite in het bij het examen toegestane woordenboek of in het grammaticakatern te vinden. Ze zijn hier opgenomen, omdat het CvTE bij de inschatting van de beschikbare tijd voor de vertaalopgave ervan uitgaat dat deze vormen behoren tot de parate kennis van de kandidaat en dus niet behoeven te worden opgezocht. Uit het opnemen van zulke vormen in de lijst mag daarom niet de conclusie worden getrokken dat de andere onregelmatige vormen die ook in het woordenboek te vinden zijn, per definitie worden geannoteerd bij de vertaalopgave.

Deel I Vormleer

1 Zelfstandige naamwoorden

De verbuiging/uitgangen van de:

- a-stammen
- o-stammen, inclusief *vir* en het type *puer* en *magister*
- medeklinkerstammen, inclusief de genitivus op *-ium* en de verbuiging van *mare*
- u-stammen, exclusief het onzijdig
- e-stammen.

De verbuiging/uitgangen van *vis*, *Iuppiter* en *domus*.

De locativi *domi* en *Romae*.

De geslachtsregels van de a-, o-, u- en e-stammen, inclusief de uitzonderingen *manus* en *domus*.

Van de medeklinkerstammen de regels:

- mannelijk op *-or*
- vrouwelijk op *-tas*, *-io* en *-x*
- onzijdig op *-us* en *-men*.

De vocativus, inclusief het type *fili*.

2 Bijvoeglijke naamwoorden

De verbuiging/uitgangen van:

- o- / a-stammen, inclusief het type *pulcher* en *miser*
- medeklinkerstammen van drie, twee en één uitgang.

De vorming en verbuiging van de vergrotende trap op *-ior* en *-ius*.

De vorming en verbuiging van de overtreffende trap op *-issimus*, *-errimus* en *-illimus*.

De vorming en verbuiging van vergrotende en overtreffende trap van *bonus*, *malus*, *magnus*, *parvus* en *multus*.

3 Bijwoorden

De vorming op -e en -(i)ter.

De vorming van de vergrotende trap op -ius.

De vorming van de overtreffende trap op -e.

4 Telwoorden

De verbuiging van *unus*, *duo* en *tres*.

5 Voornaamwoorden

De verbuiging van de voornaamwoorden, met uitzondering van de genitivus obiectivus *mei*, *tui*, *nostrum*, *vestrum*.

6 Werkwoorden

De vervoeging van de:

- a-stammen
- e-stammen
- i-stammen
- medeklinkerstammen
- gemengde stammen.

Actief, passief en (semi)deponens.

Indicativus en coniunctivus.

Imperativus tweede persoon (exclusief de zgn. imperativus futuri [type *vocato*] en de imperativus passief; dit impliceert tevens dat de imperativus van deponentia niet bekend wordt verondersteld).

Praesens, imperfectum, futurum, perfectum, plusquamperfectum en futurum exactum.

Infinitivus, participium, gerundium en gerundivum:

- de infinitivus praesens actief, praesens passief, futurum actief, perfectum actief, perfectum passief
- het participium praesens actief, futurum actief, perfectum passief
- het gerundium
- het gerundivum.

De vervoeging van de onregelmatige werkwoorden, inclusief de stamtijden:

- *velle*, *nolle*
- *esse*, *posse*, *fieri*
- *ire* en *ferre*, inclusief de samenstellingen met voorzetsels
- de onvolledige werkwoorden: *memini* en *odi*
- de semi-deponentia *audere* en *solere*
- de vormen: *inquit* en *ait*.

Perfectum actief:

- -vi
- -ui
- -i, -si, -xi, -psi
- klankverandering
- reduplicatie.

Participium perfectum passief op:

- -tus
- -sus.

Deel II Syntaxis

1 Congruentie

Het begrip congruentie / congrueren met.

Congruentieregels met betrekking tot:

- onderwerp - persoonsvorm
- onderwerp - naamwoordelijk deel van het gezegde
- bijstelling
- bijvoeglijke naamwoorden - zelfstandige naamwoorden
- voornaamwoorden - zelfstandige naamwoorden
- antecedent en betrekkelijk voornaamwoord
- bijvoeglijke bepaling
- predicatieve bepaling.

2 Functies van naamvallen

Nominativus:

- onderwerp/subject
- naamwoordelijk deel van het gezegde.

Genitivus:

- bijvoeglijke bepaling, met name de vier hieronder genoemde mogelijkheden:
 - genitivus possessivus
 - genitivus partitivus
 - genitivus subiectivus
 - genitivus obiectivus
- als aanvulling bij werkwoorden
- als aanvulling bij bijvoeglijke naamwoorden
- causa met genitivus.

Dativus:

- meewerkend voorwerp
- de handelende persoon bij het gerundivum
- de bezitter bij het werkwoord *esse*
- als aanvulling bij bijvoeglijke naamwoorden.

Accusativus:

- lijdend voorwerp / object
- bijwoordelijke bepaling tijdsduur en afstand
- de accusativi van richting *Romam* en *domum*
- als aanvulling bij werkwoorden met een dubbele accusativus
- als onderwerp en naamwoordelijk deel van het gezegde in de a.c.i.

Ablativus:

- bijwoordelijke bepaling van plaats, tijd, middel, reden, wijze, maat en vergelijking
- als aanvulling bij werkwoorden
- als aanvulling bij bijvoeglijke naamwoorden
- in de ablativus absolutus constructie.

Vocativus:

- aanspreekvorm.

3 Voorzetsels

Het gebruik van naamvallen bij de voorzetsels.

4 Bijvoeglijke naamwoorden

Bijvoeglijk en zelfstandig gebruikt.

5 Trappen van vergelijking

Het gebruik en de betekenis van vergrotende trap inclusief de betekenissen “tamelijk” en “te”.

Het gebruik van *quam* dan wel de ablativus van vergelijking na een vergrotende trap.

Het gebruik en de betekenis van de overtreffende trap: de betekenissen “-ste” en “zeer”.

Het gebruik van *quam* met een overtreffende trap: “zo ... mogelijk”.

6 Voornaamwoorden

Bijvoeglijk en zelfstandig gebruik.

Het (ingesloten) antecedent van een betrekkelijke bijzin.

De relatieve aansluiting.

7 Werkwoorden

De begrippen overgankelijk/transitief en onovergankelijk/intransitief.

De begrippen directe en indirecte rede.

Het begrip (semi)deponens.

Gebruik van de tijden:

- het praesens (kernbetekenis: gelijktijdig aan het heden). In een verhalende passage kan het praesens gebruikt worden om een gebeurtenis uit het verleden aan te duiden (praesens historicum).

- het imperfectum (kernbetekenis: gelijktijdig aan een moment (of een periode) in het verleden). In een verhalende passage duidt een imperfectum meestal een voortdurende situatie in het verhaal aan. Soms blijkt uit het vervolg van het verhaal dat deze situatie ‘mislukt’ of niet tot een einde gebracht wordt (poging).

Het imperfectum wordt ook gebruikt om kenmerken van personen of dingen uit het verleden te beschrijven. Voorbeelden zijn een beschrijving van de achtergrond waartegen het verhaal zich afspeelt of een gewoonte van een persoon uit het verleden.

- het perfectum (kernbetekenis: voortijdig aan het heden). In een verhalende passage duidt een perfectum een gebeurtenis in het verhaal aan.

coniunctivus

- in hoofdzinnen: aansporing, verbod (coni. praes. en perf.), twijfel (dubitativus van heden en verleden), vervulbare en onvervulbare wens, mogelijkheid (potentialis van heden en verleden), irrealis van heden en verleden.

- in conditionele bijzinnen: mogelijkheid, irrealis van heden en verleden.

- in betrekkelijke bijzinnen: finaal, causaal en consecutief/definiërend.

- in de indirecte vraag.

- na de voegwoorden *cum*, *ut* en *ne*.

- in bijzinnen van de indirecte rede.

Het gebruik van de coniunctivus in causale bijzinnen die met *quia* en *quod* worden ingeleid (subjectieve redenen), wordt niet bekend verondersteld.

infinitivus

- de begrippen gelijktijdig(heid), voortijdig(heid) en natijdig(heid).

- de infinitivus in de a.c.i. en n.c.i.

participium

- de begrippen gelijktijdig(heid), voortijdig(heid) en natijdig(heid).

- bijvoeglijk, zelfstandig en predicatief gebruikt.

- in de ablativus absolutus.

- het participium futurum actief met doelaangevende betekenis.

- het participium futurum actief in combinatie met vormen van *esse* als een omschrijvend futurum (*coniugatio periphrastica*).

- het dominant gebruik van het participium.

Gerundium

Gerundivum

- het gerundivum als naamwoordelijk deel van het gezegde als gerundivum van verplichting, inclusief de vertaling kunnen en mogen (in geval van ontkenningen).
- het dominant gebruik van het gerundivum, namelijk in de zgn. gerundivumconstructie.

8 Vraagzinnen

Directe en indirecte vragen, inclusief de vraagpartikels *num, nonne, -ne* en *utrum / -ne ... an*.

Deel III Literaire termen: stilistische, narratologische en argumentatieve middelen

N.B. Wanneer in examenvragen het begrip **tekstelement** wordt gehanteerd, dan wordt daarmee bedoeld: een woord, een woordgroep, een bijzin of een zin.

I. Stilistische begrippen

Afgebeelde Zie vergelijking.

Alliteratie De gelijkheid van beginmedeklinkers bij twee of meer woorden die dicht bij elkaar staan.

Leentje leerde Lotje lopen langs de lange Lindenlaan

magno cum murmure montis

met luid gerommel van de berg

Vergilius, *Aeneis* 1.55

Anafora De herhaling van een tekstelement aan het begin van opeenvolgende (delen van) zinnen of versregels.

dag stoel naast de tafel

dag brood op de tafel

dag visserke-vis met de pijp

P. van Ostaijen, *Marc groet 's morgens de dingen*

Ille mi par esse deo videtur,

ille, si fas est, superare divos

Hij lijkt mij gelijk te zijn aan een god,

hij (lijkt mij), als men dit mag zeggen, de goden te overtreffen

Catullus, *Carmen* 51.1-2

N.B. De betreffende tekstelementen hoeven niet per se in dezelfde vorm te staan. Zie bijvoorbeeld:

Scelesta, vae te, quae tibi manet vita?

Quis nunc te adibit? **Cui** videberis bella?

Quem nunc amabis? **Cuius** esse diceris?

Quem basiabis? **Cui** labella mordebis?

Misdadige vrouw, wee jou; wat voor leven staat je te wachten?

Wie zal er nu naar je toe komen? **Aan wie** zul je mooi schijnen?

Wie zul je nu liefhebben? **Van wie** zal men zeggen dat je bent?

Wie zul je kussen? **Wie** zul je in zijn lippen bijten?

Catullus, *Carmen* 8.15-18

Antithese	<p>Het dicht bij elkaar geplaatst staan van inhoudelijk tegengestelde begrippen.</p> <p>Die twee zijn als water en vuur.</p> <p>alieni adpetens, sui profusus</p> <p>belust op andermans vermogen, verkwistend met zijn eigen vermogen Sallustius, <i>De coniuratione Catilinae</i> 5</p>
Asyndeton	<p>De opeenvolging van twee of meer tekstelementen zonder verbindingswoord.</p> <p>Dan zou ik mijn boek vertalen in het Maleis, Javaans, Soendaas, Alfoers, Boeginees, Battaks.</p> <p style="text-align: right;">Multatuli, <i>Max Havelaar</i></p> <p>retia rara, plagae, lato venabula ferro</p> <p>wijdmazige netten [en] strikken [en] breedpuntige speren. Vergilius, <i>Aeneis</i> 4.131</p> <p>Navem in conspectu nullam, tres litore cervos prospicit errantes.</p> <p>Nergens ontwaarde hij een schip, [maar] hij zag op het strand [wel] drie herten zwerfen. Vergilius, <i>Aeneis</i> 1.184-185</p>
Beeld	<p>Zie vergelijking.</p>
Chiasme	<p>De kruisgewijze plaatsing van grammaticaal en/of inhoudelijk gelijkwaardige tekstelementen.</p> <p>N.B. op het Centraal Examen dienen de vier tekstelementen die het chiasme vormen als volgt te worden genoteerd: ... (a) ... (b) ... (b) ... (a).</p> <p>Je moet niet leven (a) om te eten (b) maar eten (b) om te leven (a).</p> <p>Denkend aan de dood (a) kan ik niet slapen (b) en niet slapend (b) denk ik aan de dood (a) J.C. Bloem, <i>Insomnia</i></p> <p>Aenean fundantem (a) arces (b) ac tecta (b) novantem (a) conspicit.</p> <p>Hij ziet Aeneas funderingen leggen voor vestingen en huizen bouwen. Vergilius, <i>Aeneis</i> 4.260-261</p>
Climax	<p>Een reeks van tenminste drie tekstelementen met een steeds sterker wordende inhoud.</p> <p>Uren, dagen, maanden, jaren, vliegen als een schaduw heen Rhijnvis Feith, <i>Nieuwjaarslied</i></p> <p>Hic sunt (...) qui de nostro omnium interitu, qui de huius urbis atque adeo de orbis terrarum exitio cogitent.</p> <p>Hier bevinden zich (...) degenen die zinnen op de dood van ons allen, op de ondergang van deze stad, ja, van de hele wereld.</p>

Enallage

De verbinding van een bijvoeglijk naamwoord met een ander zelfstandig naamwoord dan waarbij het qua betekenis past.

Midwinterdag.—De geur van oude jassen,
de gang met **kalken licht** om in te dwalen.

Ida Gerhardt, *Tussenuur*

Ibant **obscuri sola** sub nocte per umbram.

Zij liepen **donker** door de **eenzame** nacht door het duister. (= Zij liepen **alleen** door de **donkere** nacht in het duister.)

Vergilius, *Aeneis* 6.268

Eufemisme

De weergave van een negatief geladen begrip door een verzachtende aanduiding.

inslapen (= sterven)

quibus fors corpora dedisset, darent animos.

(Romulus zei) dat ze hun geest moesten geven aan degenen **aan wie het lot hun lichaam had gegeven** (= dat ze diegenen moesten gaan liefhebben die hen geroofd hadden).

Livius, AUC 1.9.15

Romulus zegt dit tegen de Sabijnse meisjes die door de Romeinen ontvoerd zijn.

Hyperbaton

De uiteenplaatsing van woorden die een grammaticale eenheid vormen; de eenheid wordt onderbroken door een tekstelement dat niet bij de woordgroep hoort.

Ante volat comitique timet velut ales ab **alto**
quae teneram prolem produxit in aera **nido**.

Hij vliegt voorop en hij is bezorgd voor zijn metgezel, zoals een vogel die zijn tere jong uit **het hoge nest** laat vliegen.

Ovidius, *Metamorphosen* 8.213-214

N.B. In collocaties als **magno cum murmure** ("met zwaar gedreun", Vergilius, *Aeneis* 1.55) en **commixtis igne tenebris** ("met vuur vermengde duisternis", Vergilius, *Aeneis* 8.255) is geen sprake van hyperbaton. De onderbrekende elementen (*cum*, *igne*) maken namelijk deel uit van de woordgroep.

Litotes

De ontkenning van een begrip waardoor het tegendeel benadrukt wordt.

Daar ben ik **niet vies** van. (= Dat vind ik **heel lekker**.)

Haec enim senatus consulta **non ignoro** ab amicissimis eius, cuius de honore agitur, scribi solere.

Ik **ben niet onwetend** (= Ik **weet heel goed**) dat deze senaatsbesluiten altijd geschreven worden door de beste vrienden van degene wiens eer op het spel staat.

Cicero, *Epistula ad Familiares* 15.6

Metafoor

Een vorm van beeldspraak waarbij alleen het beeld wordt genoemd (dus *zonder* "als", "zoals", "gelijk aan", etc.).

Hij **zwemt** in het geld.

At regina gravi iam dudum **saucia** cura
vulnus alit venis et caeco carpitur **igne**.

Maar de koningin, al lang **gewond** door hevige liefde, voedt de **wond** met haar bloed en wordt verteerd door onzichtbaar **vuur**.

Vergilius, *Aeneis* 4.1-2

Metonymia

De vervanging van een woord door een ander woord uit hetzelfde betekenisveld.

- **Abstractum pro concreto**: een abstract in plaats van een concreet begrip.

cum **desiderio** meo nitenti
carum nescioquid lubet iocari

wanneer mijn stralende **verlangen** (= het meisje naar wie ik verlang)
een leuk spelletje wil spelen

Catullus, *Carmen* 2.5-6

- **Naam van een god(in) in plaats van een begrip uit zijn/haar invloedssfeer.**

Cererem corruptam undis

Ceres (= het graan) bedorven door het water

Vergilius, *Aeneis* 1.177

- **Materiaal in plaats van voorwerp**

inutile **ferrum**

nutteloos **ijzer** (= ijzeren wapen)

Vergilius, *Aeneis* 2.510

- **Pars pro toto**: een deel in plaats van het geheel.

quaerenti et **tectis** urbis sine fine ruenti

zoekend en eindeloos door de **daken** (= huizen) van de stad
stormend

Vergilius, *Aeneis* 2.771

Paradox

Een schijnbare tegenstrijdigheid.

Zo zullen de laatsten de eersten en de eersten de laatsten zijn.

Evangelie van Mattheus 20.16

Cum tacent, clamant.

Doordat ze zwijgen, schreeuwen ze luid.

Cicero, *Oratio in Catilinam* 1.21

Cicero bedoelt dat de senatoren door te zwijgen juist heel goed duidelijk maken dat ze Catilina veroordelen.

Parallellisme	<p>Het verschijnsel dat twee of meer zinnen of zinsdelen dezelfde structuur hebben.</p> <p>Spreken is zilver, zwijgen is goud.</p> <p>(...) qui armati senatum obsederint, magistratibus vim attulerint, rem publicam oppugnarint</p> <p>(...) die gewapend de senaat hebben bezet, de magistraten hebben mishandeld, de republiek hebben aangevallen Cicero, <i>Oratio pro Caelio</i> 1</p>
Personificatie	<p>Een vorm van beeldspraak waarbij levenloze dingen, voorwerpen of abstracties als levende wezens worden voorgesteld of eigenschappen daarvan toebedeeld krijgen.</p> <p>Het licht begint te wandelen door het huis en raakt de dingen aan. Ida Gerhardt, <i>Zondagmorgen</i></p> <p>Dulces exuviae, (...) accipite hanc animam</p> <p>Dierbare kledingstukken, (...) neem mijn leven. Vergilius, <i>Aeneis</i> 4.651-652</p> <p><i>Voordat Dido zichzelf doodt, spreekt ze de kledingstukken van Aeneas aan, die hij bij zijn vertrek heeft achtergelaten.</i></p>
Pleonasme	<p>Het aan een begrip toekennen van een kwalificatie die reeds in het begrip zelf besloten ligt.</p> <p>een potentiële kans</p> <p>Rursus reverterunt.</p> <p>Ze keerden weer terug. Caesar, <i>De Bello Gallico</i> 4.4.5</p>
Polysyndeton	<p>De opeenvolging van twee of meer tekstelementen binnen een zin die telkens door een nevenschikkend voegwoord met elkaar verbonden zijn.</p> <p>Die zorgt en waakt en slaaft en ploegt en zwoegt en zweet Joost van den Vondel, <i>Palamedes</i></p> <p>Et placet et video, sed quod videoque placetque non tamen invenio.</p> <p>Hij bevalt mij en ik zie hem, maar wat ik zie en wat mij bevalt kan ik toch niet vinden. Ovidius, <i>Metamorphosen</i> 3.446-447</p> <p><i>Narcissus is verliefd op zijn eigen spiegelbeeld, maar kan het niet bereiken.</i></p> <p>Laudat digitosque manusque bracchiaque et nudos media plus parte lacertos.</p> <p>Hij prijst haar vingers en haar handen en haar onderarmen en haar voor meer dan de helft ontblote bovenarmen. Ovidius, <i>Metamorphosen</i> 1.500-501</p>

Retorische vraag	<p>Een vraag waarbij het niet de bedoeling van de vragensteller is dat er een antwoord gegeven wordt.</p> <p>Waarom snapt niemand dat ik soms retorische vragen stel? Bill Gates</p> <p>Quo usque tandem abutere, Catilina, patientia nostra? Hoe lang nog, Catilina, zul jij misbruik maken van ons geduld? Cicero, <i>Oratio in Catilinam</i> 1.1</p>								
Sententia	<p>Een algemeen geldende uitspraak.</p> <p>Van het concert des levens heeft niemand een program.</p> <p>Homines, dum docent, discunt.</p> <p>Mensen leren, terwijl zij les geven. Seneca, <i>Epistula ad Lucilium</i> 7.8</p>								
Tautologie	<p>Het nevenschikkend herhalen van een begrip in andere woorden.</p> <p>gratis en voor niks</p> <p>Domum meam maioribus praesidiis munivi atque firmavi.</p> <p>Ik heb mijn huis met grotere wachtposten beveiligd en versterkt. Cicero, <i>Oratio in Catilinam</i> 1.10</p>								
Tertium comparationis/punt van overeenkomst	<p>Zie vergelijking.</p>								
Vergelijking	<p>Vorm van beeldspraak waarbij afgebeelde en beeld beide worden genoemd (dus <i>met</i> "als", "zoals", "gelijk aan" etc.).</p> <p>De vergelijking bestaat uit drie elementen:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. afgebeelde (= persoon/zaak die vergeleken wordt) 2. beeld (= persoon/zaak waarmee vergeleken wordt) 3. punt van overeenkomst/tertium comparationis (= het aspect waarin afgebeelde en beeld overeenkomen) <p>De blozende jongen was zo rood als een kreeft.</p> <table border="0" style="width: 100%;"> <tr> <td style="width: 50%;">Afgebeelde:</td> <td>de blozende jongen</td> </tr> <tr> <td>Beeld:</td> <td>de kreeft</td> </tr> <tr> <td>Punt van overeenkomst:</td> <td>het rood zijn</td> </tr> </table> <p>aut quam sidera multa, cum tacet nox, furtivos hominum vident amores: tam te basia multa basiare vesano satis et super Catullo est.</p> <p>of zoveel sterren als er, wanneer de nacht zwijgt, de heimelijke liefdes van de mensen zien: als je me zoveel kussen geeft, is dat voldoende en meer dan voldoende voor de waanzinnige Catullus. Catullus, <i>Carmen</i> 7.7-10</p> <table border="0" style="width: 100%;"> <tr> <td style="width: 50%;">Afgebeelde:</td> <td>het aantal kussen dat Catullus van Lesbia krijgt</td> </tr> </table>	Afgebeelde:	de blozende jongen	Beeld:	de kreeft	Punt van overeenkomst:	het rood zijn	Afgebeelde:	het aantal kussen dat Catullus van Lesbia krijgt
Afgebeelde:	de blozende jongen								
Beeld:	de kreeft								
Punt van overeenkomst:	het rood zijn								
Afgebeelde:	het aantal kussen dat Catullus van Lesbia krijgt								

Beeld: het aantal sterren aan de hemel
Punt van overeenkomst: oneindigheid

II. Narratologische begrippen

Alwetende verteller De vertellende instantie die complete kennis van alle gebeurtenissen, achtergronden en het verloop van het verhaal heeft.

Apostrofe De verteller richt zich rechtstreeks tot een personage of gepersonifieerde zaak in het verhaal.

Quis tibi tum, Dido, cernenti talia sensus?

Hoe was je er toen aan toe, Dido, toen je dergelijke dingen zag?
Vergilius, *Aeneis* 4.408

... Priamique arx alta maneres.

... en dan zou jij nog overeind staan, hoge burcht van Priamus.
Vergilius, *Aeneis* 2.56

Dramatische ironie Het verschijnsel dat een of meer personages minder kennis van de situatie hebben dan de lezer / het publiek.

Quisquis es, huc exi! Quid me, puer unice, fallis
quove petitus abis? Certe nec forma nec aetas
est mea, quam fugias.

Wie je ook bent, kom hier! Waarom houd je me voor de gek, unieke jongen?
Of waar ga je heen terwijl ik naar je verlang? Het is zeker niet mijn schoonheid
of mijn leeftijd waar je voor vlucht.

Ovidius, *Metamorphosen* 3.454-456

Narcissus spreekt tot zijn eigen spiegelbeeld zonder dat hij dit zelf in de gaten heeft.

Prospectie (flashforward)

Het vooruitkijken door een personage of de verteller naar latere gebeurtenissen.

Dedit oscula nato

non iterum repetenda suo.

Hij gaf zijn zoon kussen **die niet opnieuw gegeven zouden worden.**

Ovidius, *Metamorphosen* 8.211-212

Daedalus kuste zijn zoon Icarus voordat ze wegvlogen van Kreta. Icarus zou tijdens de vlucht omkomen.

Retrospectie (flashback)

Het terugkijken door een personage of de verteller op gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden.

Stipes erat quem, cum partus enixa iaceret
Thestias, in flammam triplices posuere sorores.
(...)

**Ille diu fuerat penetralibus abditus imis
servatusque tuos, iuvenis, servaverat annos.**

Er was een stuk hout dat de drie schikgodinnen in het vuur hadden gelegd,
toen de dochter van Thestius in het kraambed lag.

(...)

**Dat had lang achter in een diepe kast verborgen gelegen en doordat het
(uit het vuur) gered was, had het jou al die jaren gered, jongen.**

Ovidius, *Metamorphosen* 8.451-452; 458-459

Vertellerscommentaar

Het door de alwetende verteller (terloops) geleverde commentaar op gebeurtenissen of personages.

At regina dolos (**quis fallere possit amantem?**)
praesensit

Maar de koningin voorvoelde het bedrog (**wie zou een verliefd mens kunnen misleiden?**)

Vergilius, *Aeneis* 4.296-297

Vertelperspectief

Het perspectief van waaruit de lezers de gebeurtenissen van het verhaal zien; dit perspectief kan bij de verteller of bij een van de personages liggen.

Verteltempo

De verhouding tussen verteltijd en vertelde tijd.

Wanneer de woorden van een personage in de directe rede worden weergegeven, is de verteltijd **even lang** als de vertelde tijd.

Wanneer in een vertelling een samenvatting van gebeurtenissen wordt gegeven of wanneer er een sprong in de tijd wordt gemaakt, is de verteltijd **korter** dan de vertelde tijd.

Wanneer in een vertelling een beschrijving wordt gegeven van een persoon of voorwerp, is de verteltijd **langer** dan de vertelde tijd.

Versnelling: het verteltempo wordt hoger dan in het voorafgaande.

Vertraging: het verteltempo wordt lager dan in het voorafgaande.

Verteltijd

De tijd die gebruikt wordt om het verhaal te vertellen.

Vertelde tijd

De tijdsduur van de vertelde gebeurtenissen.

III. Argumentatieve begrippen

A-fortiori-redenering

Een redenering die stelt dat, wanneer in een bepaalde situatie iets geldt, het vanzelfsprekend is dat dit in een andere situatie met des te meer reden geldt.

Als een volwassene deze steen niet kan optillen, kan een kind dat al helemaal niet.

Nam tu quoque, qui consulis, diu an consuleres cogitasti: **quanto magis** hoc mihi faciendum est, cum longiore mora opus sit ut solvas quaestionem quam ut proponas?

Want ook jij, die mij om raad vraagt, hebt lang nagedacht of je me wel om raad moest vragen. **Des te meer** moet ik er goed over nadenken, omdat het geven van een oplossing meer tijd vergt dan het stellen van een vraag.

Analogie

Een argumentatie die gebruik maakt van een vergelijkbare situatie.

Ut igitur Athenas et Lacedaemonem Atheniensium Lacedaemoniorumque causa putandum est conditas esse, omniaque quae sint in his urbibus eorum populorum recte esse dicuntur, **sic** quaecumque sunt in omni mundo deorum atque hominum putanda sunt.

Zoals we kunnen veronderstellen dat Athena en Sparta gesticht zijn vanwege de Atheners en Spartanen, en dat men terecht veronderstelt dat alles wat zich in die steden bevindt, eigendom van die volken is, **zo** mag men veronderstellen dat alles wat er in het hele universum bestaat, eigendom van goden en mensen is.

Cicero, *De natura deorum* 2.154

Autoriteitsargument

De verwijzing naar een uitspraak van een belangrijk persoon om een eigen bewering kracht bij te zetten.

Sed ne soli mihi hodie didicerim: (...) Democritus ait (...). Bene et ille, quisquis fuit (...). Egregie hoc tertium Epicurus (...)

Maar om te voorkomen dat ik vandaag niet alleen voor mijzelf geleerd heb: (.) Democritus beweert (...). Een tweede mooie uitspraak is van een onbekende auteur (...). Hier is nog een derde mooie uitspraak. Epicurus zegt (...).

Seneca citeert Democritus, een onbekende auteur en Epicurus om zijn eigen gedachte te bevestigen.

Seneca, *Epistula ad Lucilium* 7.10-12

Invoeren fictieve spreker

Een opmerking van een denkbeeldige spreker.

Dicet aliquis, "quid mihi prodest philosophia, si fatum est?"

Nu zal iemand opmerken: "Wat heb ik aan filosofie als er een noodlot bestaat?"

Seneca, *Epistula ad Lucilium* 16.4

Syllogisme

Een redenering waarbij een conclusie getrokken wordt uit twee premissen (stellingen), een algemene (premissa maior) en een specifieke (premissa minor).

premissa maior	Alle mensen zijn sterfelijk
premissa minor	Socrates is een mens
conclusie	Socrates is sterfelijk

IV. Aanvullingen voor dactylische poëzie

N.B. 1. De volgende begrippen worden bekend verondersteld: dactylus, spondee, hexameter. De kandidaat wordt geacht in staat te zijn een dactylische hexameter te scanderen. De begrippen cesuur en synizese worden niet bekend verondersteld.

N.B. 2. Bij naamwoorden van de eerste declinatie eindigt de nominativus enkelvoud op een korte -a, de ablativus enkelvoud op een lange -a.

Dactylische hexameter: effecten van de afwisseling dactylus–spondee op de inhoud

De aanwezigheid van veel spondeeën in een versregel kan plechtstatigheid, somberheid of traagheid suggereren, terwijl het veelvuldig voorkomen van dactyli opwinding, luchtigheid of snelheid kan uitdrukken.

Illud

auditum saxis intellectumque ferarum (5 spondeëen)
sensibus.

Dat is gehoord door rotsen en begrepen door de zintuigen van wilde dieren.
Ovidius, *Metamorphosen* 11.41-43

Quadripedante putrem sonitu quatit ungula campum. (5 dactyli)

De paardenhoef raakt met viervoetig geluid de zandige vlakte.
Vergilius, *Aeneis* 8.596

Elisie

Het verschijnsel dat, als een woord op een klinker of een -m eindigt en het volgende woord met een klinker of h- begint, in de uitspraak en in de metriek de slotklinker van het eerste woord wegvalt.

Illa redit iuvenem**que** oculis animoque requirit.

Zij komt terug en zoekt de jongen met haar ogen en haar hart.
Ovidius, *Metamorphosen* 4.129

Enjambement

Het doorlopen van een syntactische eenheid voorbij het einde van een versregel.

Serius egressus vestigia vidit **in alto**
pulvere certa ferae.

Te laat weggegaan zag hij in het diepe
stof de onmiskenbare sporen van een wild dier.
Ovidius, *Metamorphosen* 4.105-106

Homerische vergelijking

Een vergelijking waarbij het "beeld" uitvoerig wordt uitgewerkt.

Aeneas ziet hoe de Carthagers hard werken aan de bouw van hun nieuwe stad. Dan volgt deze vergelijking.

Qualis apes aestate nova per florea rura
exercet sub sole labor, cum gentis adultos
educunt fetus, aut cum liquentia mella
stipant et dulci distendunt nectare cellas,
aut onera accipiunt venientum, aut agmine facto
ignavum fucos pecus a praesepibus arcent:
fervet opus, redolentque thymo fragrantia mella.

Zo ook zwoegen in de vroege zomer de bijen op de bloemige velden onder de zon, wanneer zij de jonge volwassen geworden bijen naar buiten brengen of de vloeibare honing persen en de cellen vullen met heerlijke nectar, of als zij de vrachten overnemen van hen die komen aanvliegen of wanneer ze in slagorde geschaard het nutteloos volkje van de darren verdrijven van de korven. Krioelende, gonzende arbeid: de geurige honing ruikt naar tijd.
Vergilius, *Aeneis* 1.430-436

APPENDIX

De volgende stamtijden en de daarvan afgeleide composita worden bekend verondersteld (vormen die met een asterisk [*] zijn gemarkeerd zijn volledigheidshalve opgenomen, maar worden niet bekend verondersteld):

accipio	accepi	acceptum
ago	egi	actum
aperio	aperui	apertum
aspicio	aspexi	aspectum
aufero	abstuli	ablatum
cado	cecid	casum*
caedo	cecid	caesum
capio	cepi	captum
cedo	cessi	cessum*
censeo	censui	censum
cerno	crevi	cretum*
claudio	clausi	clausum
cogo	coegi	coactum
colo	colui	cultum
comprehendo	comprehendi	comprehensum
consulo	consului	consultum
credo	credidi	creditum*
cresco	crevi	cretum*
cupio	cupivi	cupitum*
curro	cucurri	
decerno	decrevi	decretum
defendo	defendi	defensum
desero	deserui	desertum
dico	dixi	dictum
disco	didici	-
divido	divisi	divisum
do	dedi	datum
doceo	docui	doctum*
duco	duxi	ductum
emo	emi	emptum
eo	ii	
facio	feci	factum
fero	tuli	latum
flecto	flexi	flexum
fluo	fluxi	fluxum*
frango	fregi	fractum
fugio	fugi	-
gero	gessi	gestum
haereo	haesi	haesum*
iaceo	iacui	-
iacio	ieci	iactum

instruo	instruxi	instructum
intellego	intellexi	intellectum
interficio	interfeci	interfectum
iubeo	iussi	iussum
iungo	iunxi	iunctum
iuvo	iuvi	iutum
lego	legi	lectum
maneo	mansi	
metuo	metui	-
misceo	miscui	mixtum
mitto	misi	missum
moveo	movi	motum
nolo	nolui	-
nosco	novi	notum*
pario	peperi	partum*
pello	pepuli	pulsum
peto	petivi	petitum
pono	posui	positum
posco	poposci	-
possum	potui	-
premo	pressi	pressum
quaero	quaesivi	quaesitum
rapio	rapui	raptum
rego	rexi	rectum*
relinquo	reliqui	relictum
respondeo	respondi	responsum
rideo	risi	risum*
rumpo	rupi	ruptum
ruo	rui	rutum*
scribo	scripsi	scriptum
sedeo	sedi	sessum*
sentio	sensi	sensum
sino	sivi	situm
sisto	stiti	statum*
solvo	solvi	solutum
statuo	statui	statutum
sto	steti	statum*
struo	struxi	structum
suadeo	suasi	suasum
sum	fui	-
sumo	sumpsi	sumptum
surgo	surrexi	surrectum
tango	tetigi	tactum
tego	texi	tectum
teneo	tenui	tentum*
tollo	sustuli	sublatus

traho	traxi	tractum
tremo	tremui	-
veho	vexi	-
venio	veni	
verto	verti	-
video	vidi	visum
vinco	vici	victum
vivo	vixi	
volo	volui	-
volvo	volvi	volutum

Deponentia en semi-deponentia

aggredior	aggressus sum
audeo	ausus sum
fio	factus sum
fruor	fructus sum
fungor	functus sum
gaudeo	gavisus sum*
loquor	locutus sum
mereor	meritus sum
morior	mortuus sum
nascor	natus sum
obliviscor	oblitus sum
orior	ortus sum
patior	passus sum
polliceor	pollicitus sum
proficiscor	profectus sum
queror	questus sum
reor	ratus sum
sequor	secutus sum
soleo	solitus sum
utor	usus sum
vehor	vectus sum
vereor	veritus sum
vertor	versus sum

